

aftalelovens §§ 1 og 7. Efter justitsministeriets opfattelse er det tvivlsomt, om det er rimeligt at gennemføre reglen i erhvervmæssig køb, og bestemmelsen bør derfor i givet fald formentlig alene gennemføres for forbruger køb. Også inden for dette område bør det imidlertid overvejes nærmere, om man bør gennemføre en sådan fravigelse af et grundlæggende princip i aftaleloven. Udvalgets regel kan give anledning til afgrænsningsvanskeligheder i tilfælde, hvor det på forhånd er klart, at repræsentanten ikke har fuldmagt til at indgå aftalen, jfr. f. eks. kommissionslovens § 77 om handelsagenter, ligesom der kan være tilfælde, hvor en sådan godkendelsesklausul kan være rimeligt begrundet, jfr. eksemplerne i udvalgets betænkning s. 73.

Justitsministeriet har efter en henvendelse fra Forbrugerrådet spurgt forbrugerombudsmanden og formanden for forbrugerklagenævnet om disses kendskab til, i hvilket omfang forbehold om »ulige bundethed« finder anvendelse også uden for kreditkøbsområdet. Af de modtagne svar fremgår, at dette er tilfældet i et ikke ubetydeligt omfang særlig i forbindelse med indgåelse af de såkaldte abonnementsaftaler.

Justitsministeriet har på denne baggrund fundet det mest hensigtsmæssigt ikke på nuværende tidspunkt at medtage en særlig bestemmelse om forbehold om »ulige bundethed«, idet man finder, at spørgsmålet bør overvejes i en bredere sammenhæng. Forbrugerombudsmanden har i øvrigt oplyst, at han i flere tilfælde efter markedsføringslovens § 1 har stillet krav om, at aftaler udformes i overensstemmelse med princippet i kreditkøbsudvalgets forslag, og at dette krav er blevet accepteret af erhvervslivet.

f) *Opgørelse af kreditomkostningerne ved førtidsbetaling (lovforslagets § 16).*

Som nævnt under pkt. 3.e. har udvalget foreslået, at der ved indfrielse af kreditors fordring over tid bør ske en reduktion af de kreditomkostninger, som vedrører resten af kontraktens ordinære løbetid på en måde, som så vidt muligt er matematisk korrekt. Udvalget antager i den forbindelse, at det på basis af udvalgets lovregel vil være nødvendigt administrativt at give nærmere regler for, hvordan kreditors fordring skal reduceres, og at det vil være påkrævet at anvende en og muligvis flere formler. Der henvises herom til betænkningen s. 81-82 samt til betænkningens bilag 9 d (s. 256).

Udvalget redegør i betænkningen s. 81-82 nærmere for, at der – i det omfang det er aftalt, at

køberen skal betale renter af den til enhver tid værende restgæld – ikke skal ske nogen reduktion hverken efter opgørelsesreglen i afbetalingslovens § 4 eller efter udvalgets opgørelsesregel, idet refusionsspørgsmålet da løser sig af sig selv gennem fritagelse for fremtidige rentebetalinger. Dette system med »bagudfaldende renter« har i mange år været almindelig inden for automobilbranchen og anvendes mere og mere også inden for andre brancher. Ved anvendelsen af dette system er det sædvanligt på forhånd at udregne ved hjælp af rentetabeller, hvor meget den samlede rentebetaling vil udgøre ved normal afvikling af købet. Restgælden tillagt det udregnede rentebeløb afvikles herefter typisk gennem betaling af lige store ydelser bestående af en stigende afdragsdel og en faldende rentedel. Afbetalingslovens regler, hvorefter kreditomkostningerne ved køkets indgåelse lægges til kontantprisen, anvendes således efterhånden fortrinsvis ved de små afbetalingskøb, hvor systemet med »bagudfaldende renter« kan forekomme uforholdsmæssigt kompliceret.

Udvalget antager derfor, at den af udvalget foreslåede bestemmelse antagelig kun vil få forholdsvis begrænset betydning i praksis, og at det endda formentlig må antages, at bestemmelsen vil fremme den igangværende udvikling i retning af stadig stigende brug af systemet med bagudfaldende renter. Udvalget finder en sådan udvikling ønskelig, da dette system netop indebærer, at kreditkøberen ikke kommer til at betale kreditomkostninger, der vedrører den ikke udnyttede del af den aftalte kredittdel.

Under høringen har flere af retterne anført, at den af udvalget foreslåede bestemmelse må anses for unødigt kompliceret.

I Sverige har en tilsvarende bestemmelse i den svenske konsumentkreditlag givet anledning til, at der administrativt er udarbejdet ret komplicerede regler om opgørelse af kreditors fordring ved førtidsbetaling.

Da langt fra alle opgørelser sker i fogedretten, og da også køberen bør have praktisk mulighed for at kontrollere beregningen, er det uheldigt med alt for komplicerede beregningsmetoder. Efter justitsministeriets mening bør man derfor foretrække en afkortningsregel, som er mindre »korrekt«, men til gengæld mere enkel end den regel, udvalget har foreslået.

På denne baggrund har man fundet det mest hensigtsmæssigt i lovforslaget at medtage en afkortningsregel, som i princippet svarer til afkortningsreglen i afbetalingslovens § 4, jfr. herved lovforslagets § 16, stk. 3. Man har dog fundet det